

Predikan i Skepplanda kyrka 2020 av Tobias Bäckström

4:e söndagen i påsktiden

”Vägen till livet”

2 Mos 13:20-22

1 Thess 5:9-11

Joh 13:31-35

Ps: 37, 1:4, 656, 298, 617, 6

Man kan ju vara närvarande på olika sätt. Vi som sitter här i kyrkan idag är ju fysiskt närvarande på den här högmässan. Men det är fler som är närvarande: ni som sitter hemma och följer mässan på era skärmar, ni är *digitalt* närvarande. Och ibland talar vi om att en avliden anhörig kan vara närvarande i våra tankar och sinnen.

I dagens evangelium talar Jesus om att han i fortsättningen kommer vara närvarande på ett annat sätt hos lärjungarna. Det är en del av hans avskedstal under den sista måltiden tillsammans med dem. Och just det talet är ju särskilt intressant för oss, för han riktar sig inte bara till de tolv. Eller elva eftersom Judas precis lämnat salen. Men vi, alla efterföljande lärjungar, vi finns alla med i den övre salen och får lyssna tillsammans med dem.

Hittills har ju Jesus varit fysiskt närvarande hos de tolv och nu börjar han i inlindande ord förbereda dem för en ny fas: *”Dit jag går kan ni inte komma”*. Där och då kan lärjungarna inte ha förstått så mycket vad han menade. Vi förstår bättre i efterhand. Jesus står i begrepp att lämna dem, men ändå inte. För hans närvaro upphör inte, den ändrar karaktär, den går från fysisk till andlig.

När Anden kom över lärjungarna på pingstdagen var det inte något som skedde som *ersättning* för Jesus. Det var inte så att Anden kom istället för Jesus, utan nu är Jesus närvarande genom Anden. Jesus är inte fysiskt närvarande men andligt närvarande.

Men utan lärjungar går det inte! Om man tänker tanken att alla kristna upphörde att vara lärjungar och slutade att samlas för att be och fira gudstjänst i hans namn. Om all efterföljelse bara tog slut – ja då skulle Jesus bli tvungen att börja om från början igen. Nu är vi, vi är Kristi kropp, hans lemmar, hans händer och fötter. Och där två eller tre är samlade i Jesu namn är han mitt ibland dem. Men han behöver alltså lärjungar för att vara närvarande på jorden.

När Jesus lämnar dem, lämnar han kvar sin kärlek: *”Så som jag älskat er skall ni också älska varandra”*. När han uppmanar dem att älska varandra säger han också *hur* de ska göra det. Behövs det? Ja, vi vet ju att det där med kärlek inte är så enkelt – det finns många saker som går under namnet kärlek och all kärlek är inte bra kärlek.

Vi har alltså fått uppdraget att förverkliga Jesus närvaro genom att älska varandra som han älskade oss. Och det är viktigt – inte bara för vår skull, utan även för alla andra. *”Alla ska förstå att ni är mina lärjungar om ni visar varandra kärlek”*.

Om vi älskar varandra som han älskade oss – ja då är det som om Jesus fortfarande vandrade på jorden. Då kommer andra se oss, se hans kyrka – och känna igen Kristus.

Men hur når vi dit? Nyckeln är Kristi kärlek. Vi älskar inte med vår egen kärlek utan med hans. Som han älskade lärjungarna och som han fortsätter att älska oss.

Hela Jesus liv är ett mönster för oss, ett mönster att leva efter. Och kärleken vi ser i det mönstret handlar om så mycket mer än vackra ord och känslor. Jesus var inte rädd för konflikter. Kärleken han visade handlade inte om någon menlös snällism.

Man brukar ibland prata om *tough love* – tuff kärlek. Framförallt i sammanhang om hur man som förälder bör bemöta sina barn. Jag pratade med en vän som är förskollärare och som berättade hur föräldrar idag kan ha väldigt svårt att ta konflikter med sina barn. De tänker att man aldrig får bli arg om man älskar sina barn.

Men kärlek står inte i motsats till tydlighet och att sätta gränser. Tvärtom. Verklig kärlek är inte samma sak som att inte ställa krav. Kanske kan Jesus kärlek till sina lärjungar sammanfattas i orden *tough love*.

Han kunde å ena sidan läxa upp dem men på ett sätt som fick dem att tänka efter. När de kivades om vem som var störst – tog han ett barn och ställde dem mitt ibland dem. – *Så ni vill veta vem som är störst? Se här! Ingen är större än barnet i Guds rike!* Istället för att bara skälla ut dem för deras interna bråk gav han dem ett exempel. Det var en kärleksfull tillrättavisning som lärjungarna inte skulle glömma.

Det var aldrig något tvivel om att han var deras herre och mästare. Och när då just *han* gick ner på knä och tvättade deras fötter blev det ett tydligt exempel på kärlek. Om den handlingen hade utförts av den redan förtryckte hade det blivit något helt annat.

Det yttersta beviset på sin kärlek till oss visade han på korset. Kärlek är att ge – den yttersta kärleken är att ge *allt* – även sitt liv.

Vi går lätt vilse i vår kärlek. Ibland tänker vi att det viktigaste är att vi själva ska få ut något av det. Och så lämnar vi relationer när det inte ger något. Eller så tror vi att kärlek är självutplåning och att ständigt ge efter för den andre. Men Jesus lät inte andra diktera för honom *hur* han skulle visa sin kärlek. När vi ser hela Jesus liv förstår vi att hans kärlek inte är allmän snällism eller att inte våga ta en konflikt.

Jesus är inte längre fysiskt närvarande. Fast det är ju inte riktigt sant. När han lämnade lärjungarna knöt han sin närvaro till brödet och vinet i nattvardens måltid. Hans kroppsliga närvaro har nu tagit brödets och vinets gestalt. När Jesus håller sitt avskedstal får vi vara med i övre salen och lyssna, ja mer än så, vi är också med om själva måltiden. Du kanske just nu inte kan ta emot nattvardsgåvorna, så kan det vara i olika tider. Men du är ändå med under den måltid, där Jesus är närvarande inte bara andligt utan även fysiskt under brödets och vinets gestalt.